

[Gottschalck-Hansen.]

fri bevisbedømmelse og går imod opretholdelsen af den i lovforslaget oprindelig fastsatte promillesats.

Jeg vil gerne sige, at det har været magtpåliggende for samtlige medlemmer af udvalget at støtte ministeren i hans bestræbelser for at skabe den størst mulige sikkerhed i enhver henseende vedrørende den trafik, der foregår i luften. Ændringsforslaget tilsigter ikke at slække på kravene til ædruelighed hos piloter — det være sig erhvervs-piloter eller private piloter — ej heller hos de mennesker, der er omtalt i lovforslagets § 74, som også skal være underkastet ædruelighedsforpligtelse. Der er ikke tale om, at man på nogen som helst måde vil slække på kravene over for disse mennesker, men i udvalget mener vi, at det er meget betænkeligt at fastsætte en spirituspromille, som skulle være lovbestemt; vi mener ikke, at dette giver nogen sikkerhed.

For det første er forholdet dette, at hvis en flyvning strækker sig over 3-4-5-6 timer — og det er jo ikke så ualmindeligt med de ruter, vi er engageret i — vil den naturlige forbrænding bevirke, at en pilot, der oprindeligt kan have haft en ret høj promille, mens han har været undervejs, ved landingen ikke har nogen promille, hvorfor der ikke kan gøres ansvar gældende over for ham, til trods for at det måske kan fastslås ved vidneførsel, at manden har været påvirket.

Dertil kommer, at 0,40 promille i visse situationer kan være for meget. Tirsdag aften var der i fjernsynet en meget interessant udsendelse om fabriktilsynets arbejde, hvor en læge, som er tilknyttet denne organisation, meddelte, at en arbejder under visse forhold på en fabrik under påvirkning udefra kan blive beruset bare ved nydelsen af en eneste pilsner. Noget tilsvarende kan formentlig gælde en pilot, hvis han kommer i en sådan situation. Hvis han f. eks. er syg uden at vide det eller træt, overanstrengt, svækket, må han i henhold til loven ikke flyve; nu er det ikke sikkert, manden selv er klar over det, før han er i luften, og har han så nydt bare en eneste genstand, ja, så kan dette ifølge disse lægeudtalelser fremkalde beruselse, men man kan ikke gøre ansvar gældende over for ham.

Dertil kommer — det er nu mindre

væsentligt for mig — at den oprindeligt foreslåede bestemmelse ikke stemmer med den retspraksis, vi ellers anvender med hensyn til færdsel her i landet. Principperne er ikke overensstemmende med dem, vi ellers bygger på. Vi har ikke nogen fast promille i færdselsloven.

Endelig vil jeg gerne pege på, at den højtærede minister gang på gang har understreget, at det var noget afgørende og væsentligt for ministeren, at der var overensstemmelse mellem denne lov og tilsvarende love i Sverige og Norge, således at de løb parallelt og i virkeligheden dækkede hinanden. Den højtærede minister har selv oplyst over for udvalget på et spørgsmål fra mig, at man i Sverige, hvor man har taget standpunkt til dette spørgsmål, har forkastet fastsættelsen af en bestemt promille. Det er endnu ikke afklaret for Norges vedkommende, men i Sverige ligger forholdet altså klart og tydeligt, så hvis man skulle følge ministerens ønske om en ensartet lovgivning også på dette område, må også det tælle for, at man følger flertallets indstilling om fri bevisbedømmelse, som jeg også mener er det mest sikre og rigtige, og afstår fra bestemmelsen om de 0,40 promille. Vi kender godt sundhedsstyrelsens udtalelser, men vi føler os altså ikke overbevist om, at de dækker fuldt og helt.

I og for sig vil jeg gerne sige til den højtærede minister, at jeg er meget tiltalt af den praksis, som anvendes inden for SAS, hvor en pilot simpelt hen ikke må nyde spiritus 24 timer, før han skal arbejde. Med hensyn til opfattelsen af sikkerheden er der os intet imellem, spørgsmålet er blot, hvorledes denne sikkerhed føres ud i livet. Det er det, der er det afgørende, og dér mener vi at den fri bevisbedømmelse må være det rigtigste og mest sikre, og jeg anbefaler det høje tings medlemmer — det er jo formentlig ikke nogen partisag — at følge flertallets indstilling.

A. C. Normann: Grunden til, at vi ikke fik afklaret i udvalget, hvorledes stillingen var med hensyn til det spørgsmål, vi her behandler, var jo det stærkt udtalte ønske om at få fremmet tidspunktet for betænkningens afgivelse, således at anden behandling ikke blev forsinket, idet man på daværende tidspunkt gik ud fra, at folketinget